

Pierre Delattre: Comparing the Phonetic Features of English, French, German and Spanish, Heidelberg 1965, pp. 118.

This is a valuable survey of the results and plans of an extensive research project now being pursued by the experimental phoneticians at the University of California. The purpose of the research based on the latest electronic techniques of speech analysis and based on experience in artificial speech is thought to be highly practical, leading to a better teaching of foreign languages. By presenting the survey the author wants to help American teachers of German, Spanish and French to improve their teaching materials and methods.

The book is divided into four sections which first appeared as separate articles in *IRAL* during the years 1963 and 1964.

The first of the four sections is chiefly devoted to the description of the research equipment, the research technique and to the system of dividing the research. The research technique appears to be four-fold; spectrographic analysis, spectrographic synthesis, articulatory motion-picture study and statistical calculation.

For acoustic analysis the phoneticians use adapted spectrographs which allow them to ensure perfect calibration for all conditions of heating and zero line and to facilitate the study of intonation curves. Three accessories make it possible for them to vary the frequency of a speech segment, or to separate from an utterance time-segments as short as one centisecond or as long as 2 400 centiseconds, and to divide the utterance into 18 frequency bands.

For acoustic synthesis there are two synthesizers in the laboratory complementing each other. They make it possible to play back not only spectrographic patterns but also patterns painted by hand. These synthesizers as the author says "are at the heart" of their research equipment.

Preliminary investigations have shown 35 (later 40) areas of phonetic differences which can serve as starting points for comparing phonetic features of English and the three target languages.

The second section raises the question of prosodic features of the languages in question and is devoted to the study of intonation, stress, syllable and tenseness. In the introductory sentences of the chapter on intonation it is pointed out that in teaching foreign languages it is necessary to pay special attention to the actual pitch shapes of syllables, to complement in this way the usual of pitch levels. Then the author gives a report on the results obtained by a precise comparison of the prevailing American, German, French and Spanish pitch shapes for the expression of continuation and finality.

In the chapter on stress the author considers the correlation between the place of stress and variability in words and sensegroups of one to four syllables presenting the statistical results of primary stress patterns in an interesting schematic form. In the part on the nature of logical stress representing the first step in this field it has been shown that it is necessary to include the factor of consonants among the acoustic elements to which the syllabic prominence is related. The concluding two chapters of section two are devoted to variations in syllable weight, internal juncture and syllabication, syllable types, and tenseness.

The third section provides a comparison of the vocalic features. The author does not pay much attention to the articulatory description of vowels. Using the example of the vowel (i) he shows the method based on the observation of the tongue in motion in the course of natural speech. A detailed and more objective description of vowels is furnished to the reader by acoustic charts obtained by plotting the frequencies of formants 1 and 2 in abscissa and ordinate. To facilitate comparison between English vowels and those of French, German or Spanish, the English chart shape is superimposed over the other three.

Special attention is paid to the vowel phonemes that are radically different from the American vowel system, which might be very valuable for American teachers. The other questions raised in the chapter are: vowel distribution, vowel frequency and vowel duration systems, neutral vowel position, loss of vowel colour, syllable types, vowel attack and release and nasality.

In the last section the author introduces the methods used in comparing the consonantal features of English, German, French and Spanish. The articulatory description is again based on the analysis of X-ray motion pictures and the acoustic description is based on comparing the formant transition shown by acoustic displays called "spectrographs". The chapter on new consonant sounds seems to be most useful from a practical point of view. The American reader is offered here a complete inventory of existing phonemes in the four languages with a general comparison between them and a summary of new consonants

in the target languages. In further chapters the author deals in detail with consonant distribution, consonant frequency of occurrence, duration system, the neutral consonant position, vowel anticipation of consonants, speed of consonant articulation, consonant fronting, consonant affrication and consonant palatalization.

The book offers a new rich stock of materials for those concerned in comparing phonetic features among languages. It is useful because it attempts to compare the phonetic characteristics of as many as four languages with a practical purpose in view. It is also very valuable for the objective results obtained by the latest electronic techniques and illustrated by many charts.

The book was written with the American teacher in mind. It seems that some parts might be very helpful from a practical point of view but on the whole the book cannot be considered as a practical reference book for teachers of languages because it is mostly theoretical and is in some parts incomplete and offers no objective results.

Drahomíra Fialová

И. Ецко: Пропозиция номинатива. Кишинэу 1966.

Иван Иванович Ецко: Номинативные предложения (На молдавском языке). 114 stran, cena 44 kop.; in 8°.

Moldavský titul na první stránce a ruské označení na poslední stránce knížky vydané Ústavem jazyka a literatury Akademie věd Moldavska SSR v nakladatelství Картия Молдовеникэ svědčí o bilingvismu, v kterém práce s podtitulem Карактеристичь граматикале vznikla. Jeho výhoda se nejvíce projevila v tom, jak autor využil výsledků ruských syntaktiků ve zkoumané otázce. Termín nominativní věta vytvořil A. M. Peškovskij r. 1956. Jecko vychází ze starších i nejnovějších domácích a rumunských prací, jež podrobuje kritickému rozboru, je obeznámen s přínosem západní lingvistiky a důkladně vyzbrojen znalostí materialistické dialektiky, takže si může troufat mít námitky proti tradiční syntaxi a přicházet s novým pojetím. Autor patří k nejmladším kádrům moldavské lingvistiky a o problému nominativních vět psal moldavsky a rusky v r. 1963.

Uvědomuje si, že ústředním problémem skladby jsou větné typy, a nominativní věta představovaná i pouhým jediným substantivem v nominativu ho vede k přesvědčení, že se nevystačí s dosavadním pojetím podstaty věty, skládající se z podmětu a přísudku. Brojí proti fetišizaci typu dvoučlenné věty, z něhož se nominativní věty dosud vykládají jako eliptické, a soudí, že se to děje vinou formální logiky. Práce je rozdělena na tři kapitoly, z nichž první je nadepsána *Nominativní věta jako jednočlenná struktura*, v názvu druhé je atribut *jednočlenná* nahrazen termínem *úplná* a v třetí termínem *nominální*. Pro omezenost místa, jak sám praví, se nezabývá klasifikací nominativních vět, způsobem, jak fungují, a jejich stylistickou platností.

V kapitole o jednočlennosti struktury je uveden příklad z Rebreana: Думиникэ. Сатул е ла хорэ *Neděle. Vesnice je u muziky*. Autor si klade otázku, zda je v takových strukturách podmět, který implikuje i přítomnost přísudku, jenž by jej blíže určoval, a zda tedy ve větě chybí přísudek, anebo tu jde o jednočlennou větu, jejíž použití není vázáno na žádný předpoklad. Jakmile se badatelé zbavili myšlenky, že základem nominativních vět je logický úsudek, došli k řešení (jako např. V. V. Vinogradov), že totiž konkrétní jednočlenná věta může mít jako základ struktury i jediný pojem nebo jedinou představu, jež se gramaticky vztahují ke skutečnosti. Proto autor dává zapravdu těm badatelům, kteří tvrdí, že problém nominativních vět může být definitivně vyřešen, když se vyjde ne ze specifiky myšlení, ale ze specifiky jazyka jakožto hlavního sdělovacího prostředku, z jeho schopnosti abstrahovat. Základem nominativní věty *Neděle* jsou podle Jecka vlastně dva pojmy se vzájemným predikativním vztahem, pojem existence a pojem *neděle*, jenže pouze jediný z nich je vyjádřen slovně. Mezi jednočlennými větami nominativními a jejich dvoučlennými ekvivalenty (Je *neděle*) spatřuje nejen (zásadní) rozdíly, ale i organické spojení; je to příklad izopolymorfismu myšlení, ve kterém se též logický obsah vyjadřuje různými jazykovými formami.

Druhá kapitola, rozsahem téměř stejně veliká jako první (26 stran), je věnována úplnosti struktury. Konstatuje, že věta je nejmenší sdělovací jednotka, a připomíná, že se podle dosavadního pojetí podstaty věty kolem kostry podmět - přísudek seskupují ostatní slova. Ale podle Jecka tento dvoučlenný typ, který se vyskytuje, není jediný; mohou se vyskytovat